

ŻYCIE EWANGELIA

III NIEDZ. ADWENTU, *B* J 1,6-8.19-28 * 13.12.2020

Pojawił się człowiek posłany przez Boga – Jan mu było na imię. Przyszedł on na świadectwo, aby zaświadczyć o światłości, by wszyscy uwierzyli przez niego. Nie był on światłością, lecz został posłany, aby zaświadczyć o światłości. Takie jest świadectwo Jana. Gdy Żydzi wysłali do niego z Jerozolimy kapłanów i lewitów z pytaniem: «Kto ty jesteś?», on wyznał, a nie zaprzeczył, oświadczając: «Ja nie jestem Mesjaszem». Zapytali go: «Cóż zatem? Czy jesteś Eliaszem?» Odrzekł: «Nie jestem». «Czy ty jesteś prorokiem?» Odparł: «Nie». Powiedzieli mu więc: «Kim jesteś, abyśmy mogli dać odpowiedź tym, którzy nas wysłali? Co mówisz sam o sobie?» Powiedział: «Jam głos wołającego na pustyni: Prostujcie drogę Pańską, jak rzekł prorok Izajasz». A wysłannicy byli spośród faryzeuszów. i zaczęli go pytać, mówiąc do niego: «Czemu zatem chrzczisz, skoro nie jesteś ani Mesjaszem, ani Eliaszem, ani prorokiem?» Jan im tak odpowiedział: «Ja chrzczę wodą. Pośród was stoi Ten, którego wy nie znacie, który po mnie idzie, a któremu ja nie jestem godzien odwiązać rzemyka u Jego sandała». Działo się to w Betanii, po drugiej stronie Jordanu, gdzie Jan udzielał chrztu.

Na pierwszym planie ponownie spotykamy Jana, „człowieka posłanego przez Boga”, po to, aby „zaświadczył o światłości. Jan to dziwny, niepokojący człowiek. Chociaż znajduje się na pustyni, przyciąga do siebie tłumy. Trudno się dziwić, że jego przepowiadani, mówiące o bliskim nadejściu tajemniczej Osoby budzi poważny niepokój u ówczesnych władz religijnych. Trudno było przypuszczać, że przyjdzie do Jerozolimy, aby odpowiedzieć na pytania sanhedrynu. Dlatego wysłano do niego oficjalną delegację, swego rodzaju wędrowny trybunał, który, na owym pustkowiu, miał wysłuchać jego „świadectwa”. Odpowiadając na pytanie, kim jest, Jan nazywa siebie „głosem”, „Jam głos wołającego na pustyni: Prostujcie drogę Pańską”. Dzisiaj nie robi to na nas wielkiego wrażenia. W naszym świecie jest wiele „krzyczących” głosów – na placach i na salach zebrań, na ulicach i w gazetach, głosy, które krzyczą przez ogłuszające mikrofony, głosy, które wkraczają do naszych domów przez ekrany telewizorów. Głosy te zachęcają nas do kupna takich czy innych towarów, przypominają nam, abyśmy nie przepuścili okazji, abyśmy dotoczyli się do jakiejś manifestacji, abyśmy głosowali, podpisali, protestowali, burzyli się, przytaczali się do głoszenia określonych haseł... Słyszymy głosy zysku, sukcesu, nienawiści, przemocy, komfortu, przyjemności, sprytu, kalkulacji... Głos Jana jest jedyny, niezwykły: „Prostujcie drogę Pańską”

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Zastanowię się nad tym, jak w kontekście świętego Jana Chrzciciela, brzmi moja odpowiedź na pytanie: Kim jestem jako człowiek i chrześcijanin? Czy na takie miano rzeczywiście zasługuję?

Do wykonania: Przeżyję ten tydzień, jako solidny człowiek i chrześcijanin.

14.12 (poniedziałek) Wsp. św. Jana od Krzyża, prezbitera i doktora Kościoła

Jan urodził się około roku 1542 w Fontivera w Hiszpanii. Wstąpił do zakonu karmelitów, a w roku 1568, pod wpływem św. Teresy z Ávili, stał się pierwszym zakonnikiem zreformowanego Karmelu. Oddawszy się dziełu tej reformy, wiele wycierpiał trudów i przeciwności. Zmarł w 1591 roku w Ubeda. Odnaczał się wielką świętością życia i mądrością, o czym świadczą jego pisma dotyczące życia duchowego. Św. Jan od Krzyża jest uważany za jednego z największych poetów lirycznych literatury hiszpańskiej. Istnieją cztery główne jego dzieła „Droga na Górę Karmel”, „Noc ciemna”, „Żywy płomień miłości” i „Pieśń duchowa”.

16.12 (środa) Wsp. św. Adelajdy, cesarzowej

Urodziła się ok. 931 r. jako córka Rudolfa II, króla Burgundii. Należała do najwybitniejszych kobiet X w. Życie jej nie rozpieszczało. Dwukrotnie owdowiała. Przez kilka lat rządziła jako regentka w zastępstwie małoletniego cesarza Ottona III. Wymazała się wówczas niezwykle zmysłem organizacyjnym, usprawniając administrację państwa i porządkując jego finanse. Wyróżniała się przy tym miłością i hojnością wobec ubogich. Wystawiła kilkanaście kościołów, wspomagała klasztory. W ufundowanym opactwie w Selz pod Strasburgiem spędziła ostatnie lata swego życia jako mniszka. Zmarła 16 grudnia 999 r. Kanonizował ją papież Urban II w 1097 r.

18.12 (piątek) Wsp. św. Pawła Mi, Piotra Doung-Lac i Piotra Traut, męczenników

Święci Paweł Mi, Piotr Doung-Lac, Piotr Traut, męczennicy (+1838) – byli katechumenami. Gdy wybuchło prześladowanie chrześcijan w Wietnamie, aresztowano ich, wtrącono do więzienia, poddano torturom. Zamęczono ich przez uduszenie. Beatyfikowani w 1900 roku przez Leona XIII, kanonizowani w 1988 roku Jana Pawła II.

19.12 (sobota) Wsp. św. Anastazego I, papieża

Był Rzymianinem, synem kapłana Maksymusa. Św. Hieronim chwalił go gorąco za pobożność i stanowczość, z jaką potępił doktrynę Orygenesusa. Spór pomiędzy Anastazym a Orygenesem dotyczył dzieła „Pierwsze zasady”. Troszczył się o rozwój kościoła w Afryce, choć konsekwentnie podtrzymywał walkę z donatyzmem (donatysty, czyli zwolennicy "Kościoła męczenników" lub "Kościoła ludzi doskonałych", negowali ważność sakramentów, jeżeli udzielał ich kapłan znajdujący się w stanie grzechu). Sprzeciwiali się też ponownemu dopuszczaniu do Kościoła tych, którzy wyrzekli się wiary w czasach prześladowań). Utrzymywał bliskie kontakty z biskupami Tesalonik oraz z Paulinem z Noli. Według Liber Pontificalis wystosował rozporządzenie nakazujące duchownym stać z pochyloną głową podczas czytania Ewangelii. Jego następcą został jego syn, Innocenty I..

WARTO WIEDZIEĆ:

GAUDETE – to inna nazwa III niedzieli adwentu. W tym dniu kapłan może włożyć szaty liturgiczne koloru różowego, mające oznaczać radość z przyjścia Chrystusa i daru odkupienia. Ta niedziela jest więc „niedziela radości”, a samo jej określenie pochodzi od pierwszego słowa introitu mszy tego dnia, zamieszczonego poniżej. Tekst polski: *Radujcie się zawsze w Panu; jeszcze raz powtarzam: radujcie się! Niech będzie znana wszystkim ludziom wasza wyrozumiała łagodność: Pan jest blisko! O nic się już zbytnio nie troskajcie, ale w każdej sprawie wasze prośby przedstawiajcie Bogu w modlitwie i błaganu z dziękczynieniem! Łaskawym się okazałeś, Panie, dla Twej ziemi; odmieniłeś los Jakuba.*